

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 173

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: Năm 2000

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời xem Cảm Ứng Thiên đoạn thứ 97, có bốn câu:

Chỉ thiên địa dĩ chứng bỉ hoại, dẫn thần minh nhi giám ôi sự.

指天地以證鄙懷。引神明而鑑猥事。

Chỉ trời đất để làm chứng cho lòng dạ xấu xa, dẫn thần minh hòng chứng giám cho việc làm hèn hạ.

Hai câu này vẫn là thuộc về “điều ác không kiêng dè” phía trước. Hai câu tiếp theo là:

Thí dữ hậu hối, giả tá bất hoàn.

施與後悔。假借不還。

Cho rồi hối tiếc, vay mượn không trả.

Từ phần này về sau thuộc về “điều ác của không nhân từ và khoan thứ”. Ý nghĩa hai câu phía trước rất dễ hiểu, chính là người thế tục chúng ta thường hay nói là phát thệ, thệ thốt cầu thần linh làm chứng giám, chính mình làm ác đa đoan mà vẫn cho rằng những việc mình làm đều là chánh pháp, có thể đối chất với thiên địa thần minh, việc ác này cực kỳ lớn. Trong phần chú giải nói rất hay: “Trời đất vô tư, thần minh chánh trực, thuận theo cát tường, trái nghịch tai ương, báo ứng ấy như âm vang theo tiếng”, mấy câu nói này chúng ta phải ghi nhớ thật kỹ. Phía trước chúng ta đã đọc qua “thông minh chánh trực thì gọi là thần”, sau khi bạn chân thật hiểu rõ thì mới biết chúng ta làm người phải nên dùng tâm thái như thế nào để đối diện với thiên địa thần minh.

Dạy học của nhà Phật, trong lúc giảng giải chúng tôi đã nói rất nhiều lần, nội dung mà chư Phật Bồ-tát dạy học không ngoài ba việc. Việc thứ nhất là dạy chúng ta quan hệ giữa người với người, chúng ta phải nên xử sự đối người tiếp vật như thế nào. Học vấn trong chữ “thuận” này rất lớn, thế pháp là “đạo đức nhân nghĩa lễ”, tương ứng với điều này là thuận, cái bạn được là phước, trái ngược với điều này thì cái bạn được là hung tai. Việc này quý vị có thể nhìn thấy từ

trong lịch sử, nếu như đầu óc chúng ta sáng suốt một chút thì thấy trong xã hội hiện thực đặc biệt rõ ràng. Thế nhưng cũng có người làm ác mà hiện tại họ được hưởng phước, người hành thiện mà hiện tại lại đang chịu khổ chịu nạn, việc này rốt cuộc là như thế nào? Thế là chúng ta liền sinh thái độ hoài nghi đối với thiện ác báo ứng. Ở trong kinh, Phật đã nói cho chúng ta rất rõ ràng, người làm ác hiện tại vẫn hưởng phước là bởi vì đời trước họ tu phước báo lớn, dư phước của họ vẫn chưa hưởng hết, nguyên nhân là như vậy; người tu thiện mà hiện tại vẫn chịu khổ chịu nạn là do dư ương bất thiện của đời trước tạo vẫn chưa hết; nhân quả thông ba đời, phải hiểu đạo lý này. Cho nên, Phật nói trong kinh: “Muốn biết nhân đời trước, xem quả nhận đời này”, những gì thọ nhận của đời này là do đời trước tu mà có. “Muốn biết quả đời sau, xem nhân gieo hiện tại”, một đời này của chúng ta khởi tâm động niệm, lời nói việc làm, hiện tại là đang tạo nhân, quả báo ở đời sau.

Nếu như cái nhân này sức mạnh rất lớn thì ngay trong đời này cũng có thể được quả báo, bạn nỗ lực tu thì sẽ được, vận mệnh của bạn sẽ thay đổi. Mọi người đọc Liễu Phàm Tứ Huấn thì thấy có những thí dụ vô cùng rõ ràng, tiên sinh Liễu Phàm đời trước tu thiện không nhiều, sau khi hiểu rõ đạo lý này thì nỗ lực tu học, đời này của ông liền thay đổi. Trong nhà Phật thường nói là gặp hung hóa cát, gặp nạn thành an, cuộc đời của ông liền thay đổi. Cuộc đời này thay đổi thì nhà Phật gọi là hoa báo, hoa báo tốt, hoa báo thù thắng thì quả báo đời sau của ông liền có thể suy ra được, phước báo đời sau nhất định là thù thắng hơn phước báo trong đời này rất nhiều lần. Nếu như đời này làm ác mà không sửa đổi, cho dù còn dư phước trong đời quá khứ, vẫn có thể duy trì ăn mặc không thiếu, thế nhưng sau khi thọ mạng đời này hết rồi thì khổ báo đời sau sẽ không thể tưởng tượng nổi. Người thế gian mấy ai nghĩ đến vấn đề này? Người không học Phật pháp thì không nghĩ đến, bạn nói với họ thì họ cũng không tin, họ cũng không tiếp nhận, kỳ thật người chân thật học Phật lại có được mấy ai có tâm cảnh giác cao độ như vậy? Vì sao không đề khởi được tâm cảnh giác? Bởi đã mê trong hoàn cảnh hiện thực, việc này rất đáng sợ. Cho nên vì sao kinh hằng ngày phải đọc, đạo hằng ngày phải giảng, nguyên nhân không gì khác là để thức tỉnh chúng ta giác ngộ mà thôi. Tự mình làm sai lại không thừa nhận, còn có thể phát lời thề thốt để chư Phật Bồ-tát thần minh đến làm chứng giả cho chúng ta, làm gì có loại đạo lý này? Loại tâm hạnh như vậy là ác cực lớn, thiên địa quỷ thần đến làm chứng minh cho bạn, chứng minh điều gì? Chứng minh bạn tạo ác đa đoan, chứng minh cho bạn làm ác không biết hối cải.

Mấy ngày trước có một số đồng tu đến gặp tôi, họ hỏi một vấn đề, Phật pháp ở khu vực Phố Lý - Nam Đầu rất hưng thịnh, chùa chiền san sát, là khu vực thù thắng nhất của Phật giáo Đài Loan, vậy vì sao ở nơi đó lại xảy ra động đất lớn? Thế là mọi người sinh ra hoài nghi đối với Phật pháp, nói Phật pháp không linh. Điều này là do đọc kinh quá ít, nghe pháp chưa đủ, bạn không hiểu được nhân duyên quả báo trong đó. Tuyệt đối không phải nói xây lên một ngôi chùa, tạo mấy bức tượng Phật Bồ-tát thì nơi này liền linh, không có việc như vậy. Ngạn ngữ thường nói: “Bồ-tát đất qua sông, tự thân còn khó giữ”, vậy thì làm gì có đạo lý như vậy! Phật pháp có hưng thịnh hay không là ở lòng người, lòng người hướng đạo thì Phật pháp liền hưng vượng. Trước đây, người xưa cũng thường nói: “Có chùa mà không đạo thì không thể hưng giáo”, trong ngôi chùa đó có đạo hay không? Có một người chân thật tu đạo hay không? Bạn nói trong chùa đó nhiều người như vậy, ai ai cũng tu đạo. Khó! Việc đó không dễ gì, cho dù có một hoặc hai người chân thật tu đạo thì nơi này cũng là có phước rồi. Nếu như một người chân thật tu đạo cũng không có, vậy thì tai họa không thể nào tránh khỏi, cho nên vấn đề là có người tu đạo chân thật hay không? Quý vị cứ từ chỗ này mà quan sát thì bạn sẽ hiểu rõ nghiệp nhân quả báo. Tôi cũng nêu ra một thí dụ với mọi người, pháp sư Sám Vân sống tại Nam Đầu, cũng sống tại khu vực này, vì sao đạo tràng của ông không việc gì, sao các bạn không suy nghĩ thử xem?

Cũng vào tháng trước, ông chủ nhà in Thế Hoa có đến nơi đây thăm tôi, cũng kể với tôi chuyện mấy năm trước, họ có nhà kho ở Tam Trọng, nhà hàng xóm bị cháy, nhà cửa xung quanh toàn bộ đều bị cháy hết, nhưng nhà kho của ông thì không sao, nhà kho của ông nằm trong khu vực bị cháy, xung quanh đều bị lửa cháy hết, duy nhất chỉ có nhà kho của ông không cháy, thật không thể nghĩ bàn! Trong kho của ông đang để Đại tạng kinh, chuyện là trước đó chúng tôi và Hội quỹ giáo dục Phật-đà cùng in 1.000 bộ Đại tạng kinh, đều đang để ở nơi đó, nơi có chánh pháp thì long thiên hộ trì. Cho nên ông tin, ông in kinh Phật cho chúng tôi thì giá thành luôn tính thấp nhất, ông hiểu được làm việc tốt thì sẽ có quả báo tốt, đâu có chuyện không có cảm ứng, chuyện cảm ứng rất nhiều! Đặc biệt là từ bên Trung Quốc truyền qua đây, đồng tu Trung Quốc cũng thường qua bên đây, đã kể cho chúng tôi nghe rất nhiều sự việc cảm ứng không thể nghĩ bàn, vấn đề là bạn có chân thật tu hành hay không? Xuất gia mặc vào bộ đồ này cũng không có tác dụng gì, mặc bộ đồ này vào thì có thể thành Phật hay sao? Ngạn ngữ nói không phải là không có đạo lý: “Trước cửa địa ngục tăng đạo nhiều”, ý nghĩa của câu nói này chúng ta phải hiểu, người nào đọa địa ngục vậy? Người xuất gia

đọa địa ngục, trong địa ngục thì người xuất gia nhiều nhất. Cho nên tôi không khuyên người khác xuất gia, hà tất phải khuyên bạnọa địa ngục.

Người xuất gia vì sao lạiọa địa ngục? Mấy ngày này chúng tôi cũng giảng qua vài lần, người xuất gia là hình tượng của Phật Bồ-tát, là đại biểu của Phật Bồ-tát, nếu có thể khiến cho hết thảy đại chúng trong xã hội nhìn thấy bạn mà cung kính tán thán thì bạn đang dát vàng lên tượng Phật, là hình tượng tốt, bạn có công đức vô lượng. Còn nếu khiến cho xã hội đại chúng nhìn thấy bạn mà phê bình bạn, chỉ trích bạn, đó chính là khiến cho xã hội đại chúng vì bạn mà sỉ nhục tam bảo, tội lỗi này làọa địa ngục A-tỳ. Không phải nói là bạn phá hoại Phật pháp như thế nào, mà là hình tượng của bạn đã hư hoại, băng hiệu đã hư rồi, người xuất gia là băng hiệu của Phật Bồ-tát. Do đây có thể biết, hình tượng của người xuất gia rất quan trọng. Trước quảng đại quần chúng, chúng ta giữ gìn tốt hình tượng, khi ở nơi không có người cũng phải giữ gìn tốt hình tượng. Vì sao vậy? Vì có quỷ thần nhìn thấy, nếu quỷ thần xem thường bạn, nếu quỷ thần sỉ nhục bạn thì bạn vẫn là phá hoại hình tượng của tam bảo, không phải nói khi không có người thì có thể tùy tiện một chút, vẫn là phảiọa địa ngục. Phật giáo hóa chúng sanh không phải là một khu vực, không phải là một phạm vi nhỏ, chúng ta thường hay đọc được ở trong kinh luận, Phật vĩ đại, “tâm bao thái hư, lượng chu sa giới”, Phật là “phổ độ chúng sanh”. Chúng ta quy nạp lại mà nói, chúng sanh trong thập pháp giới, Phật đều phổ độ, đệ tử của Phật, chúng sanh trong thập pháp giới đều tôn kính, cho nên khi họ nhìn thấy hình tượng này của bạn thì có đáng để họ tôn kính hay không? Trì giới tu định, y giáo tu hành, chúng ta thường nghe tổ sư nói, người như vậy chư Phật hộ niệm, long thiên quỷ thần ủng hộ, tôn kính bạn, bạn là đệ tử Phật, bạn thành tựu vô lượng công đức. Nếu như bạn phóng dật, bạn tùy tiện, không giữ quy củ, giới luật, thuận theo phiền não tập khí của chính mình thì bạn đang phá hoại hình tượng của Phật pháp, tương laiọa vào địa ngục A-tỳ mà vẫn không biết nguyên nhân vì sao mình bịọa, bạn nói bạn có đáng thương hay không!

Ngày nay những người xuất gia này, bao gồm cả chúng tôi trong đó, bình tâm mà phản tỉnh lời giáo huấn của Phật, chúng ta đã làm được mấy câu rồi? Chúng ta niệm niệm vẫn cho rằng chính mình rất giỏi, ở trong xã hội đại chúng vẫn cho rằng mình là đại biểu Phật pháp, công cao ngã mạn, xem thường tín đồ, nhưng trên thực tế hành trì của chúng ta thua xa người tại gia rất nhiều. Ngày trước lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ từng nói, thế giới hiện tại đã điên đảo rồi, ngày xưa học Phật tu hành luận về thành tựu thì nam chúng xuất gia đứng đầu, xếp ở

hàng thứ nhất, thành tựu nhiều nhất, kể đến là nữ chúng xuất gia, kể đến nữa là nam chúng tại gia, sau cùng mới đến nữ chúng tại gia, đây là thời xưa, bất luận là nói về chất hay luận về lượng đều như vậy. Thời buổi hiện nay thì đảo ngược rồi, lời của ông nói không sai, chúng tôi tỉ mỉ quan sát, lấy việc niệm Phật vãng sanh mà nói, nữ chúng tại gia nhiều nhất, kể đến là nam chúng tại gia, kể đến nữa là nữ chúng xuất gia, sau cùng mới là nam chúng xuất gia, thế giới hiện tại đã điên đảo rồi! Những lời này sâu sắc, đáng để cho chúng ta phản tỉnh, kiểm điểm, chúng ta tương lai rốt cuộc muốn đi về đâu? Nếu như vẫn muốn đến địa ngục, muốn đến ngạ quỷ, súc sanh, vậy thì được, bạn cứ việc thuận theo tập khí, thuận theo phiền não. Nếu bạn muốn không đọa tam đồ, thoát khỏi tam giới, nếu bạn không giữ quy củ thì bạn nhất định không đạt được.

Đại sư Ấn Quang đại từ đại bi, dạy chúng ta học tập Liễu Phàm Tứ Huấn, dạy chúng ta học tập Cẩm Ứng Thiên. Mục đích của việc học tập Liễu Phàm Tứ Huấn ở đâu? Hiểu rõ nhân quả, mục đích ở chỗ này. Còn mục đích của việc học tập Cẩm Ứng Thiên ở đâu? Không đọa tam đồ. Cho nên, chúng ta hãy xem những giáo huấn trong Cẩm Ứng Thiên, điều thiện thì chúng ta đã làm được chưa? Chúng ta làm được mấy điều? Điều ác thì chúng ta đã phạm bao nhiêu? Cho nên lấy Cẩm Ứng Thiên mà tỉ mỉ đối chiếu với khởi tâm động niệm, lời nói việc làm của chúng ta thì chúng ta sẽ rõ ràng sau khi chết sẽ đi về đâu. Ấn tổ thị hiện trong thời mạt pháp đại từ đại bi, dùng hai quyển sách này để giúp chúng ta phản tỉnh kiểm điểm, nếu như chúng ta vẫn thờ ơ không để ý, không đem những giáo huấn này xem thành sự việc quan trọng, vậy thì chúng tôi có thể nói một câu, chắc chắn đọa tam đồ, hiện tại vẫn là dáng vẻ con người, chớp mắt là vào tam đồ. Chỗ này có hai câu chú giải: *“Thuận theo cát tường, trái nghịch tai ương, báo ứng ấy như âm vang theo tiếng”*, như âm vang theo tiếng là nói đến báo ứng. Chúng tôi căn cứ vào kinh giáo mà biên soạn ra “Quy tắc tu hành của Tịnh tông”, quý vị nếu như có thể đem 100 điều này, mỗi ngày phản tỉnh thấy mình đều làm được thì bạn nhất định được sanh Tịnh độ. Phân lượng cũng không nhiều, chúng ta phải hết lòng làm, không làm được thì cả đời này cho dù mỗi ngày niệm 100 ngàn câu Phật hiệu cũng không thể vãng sanh, cổ đức nói “hết bể cỏ hòng cũng uống công”. Niệm Phật vãng sanh Tịnh độ, không phải ở việc bạn được bao nhiêu Phật hiệu, mà phải ở tâm địa bạn thanh tịnh, tâm tịnh thì cõi Phật tịnh, phải ở tương ưng. Giáo huấn của Thế Tôn, của A-di-đà Phật, chúng ta làm được bao nhiêu rồi, là từ chỗ này mà luận, không phải nói tôi mỗi ngày lạy Phật được bao nhiêu lạy, hay là niệm được bao nhiêu câu Phật hiệu, không phải ở chỗ này. Đại sư Ngẫu Ích đã

nói với chúng ta, vãng sanh phẩm vị cao hay thấp là ở công phu niệm Phật sâu hay cạn, công phu là gì? Công phu là tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, đây là công phu, chúng ta phải quan sát ở chỗ này, muôn vàn chỗ nên hiểu lắm, chỗ nên để lỡ.

Xem câu tiếp theo: *“Cho rồi hối tiếc, vay mượn không trả.”* Từ phần này về sau là “điều ác của không nhân từ và khoan thứ”. Trước tiên chúng ta đọc qua chú giải một lượt, chú giải nói được rất hay: *“Cho đi rồi mà sau đó lại hối tiếc, xét đến ban đầu, rốt cuộc không phải thật lòng ưa thích làm việc thiện; chẳng qua là cao hứng nhất thời, mong cầu được danh tiếng, phước lành mà thôi. Chỗ khởi tâm ban đầu đã không đúng, sao không hối hận về sau cho được? Nếu cho đi là thật lòng, ta người đều không, chắc chắn không đến nỗi như vậy. Cho nên, làm việc thiện không thể không xét thật tỉ mỉ ngay lúc khởi niệm ban đầu.”* Phía sau còn đưa ra một số nhân duyên công án, chúng ta hãy tỉ mỉ xem xét phần chú giải này. Bồ thí mà hối hận, hiện tượng này rất phổ biến, thậm chí bản thân chúng tôi cũng có, đích thực là giống như những gì trong sách nói, bồ thí này không phải là thật lòng, không có thành ý, không phải hoan hỷ bồ thí, mà là bỏ ra miễn cưỡng, đa số là vì thể diện, hoặc do người khác khuyến thỉnh, nhất thời không thể không bỏ ra. Sau khi bồ thí thì hối hận, vậy có được quả báo hay không? Phật nói với chúng ta ở trong kinh, phạm là việc bồ thí thì nhất định có quả báo, cho dù là miễn cưỡng, bồ thí xong rồi sau đó hối hận thì vẫn có quả báo; nếu bồ thí tài, bạn vẫn được tài phú. Bạn xem một số người phát tài trong thế gian, có một số người thì tiền tài đến rất thoải mái, không phải hao tâm tổn trí mà họ kiếm được rất nhiều tiền, không cần phải bận tâm. Thế nhưng cũng có một số người kiếm tiền rất vất vả, họ vẫn là kiếm được tiền, đây là nguyên nhân gì? Trong kinh, Phật nói cho chúng ta biết, khi họ bồ thí, bồ thí được rất thoải mái, rất hoan hỷ thì tương lai họ được tiền của cũng được rất thoải mái, cũng hoan hỷ, không phải tốn công tốn sức. Nếu như khi bồ thí là do người khác khuyến thỉnh, họ bỏ ra rất miễn cưỡng, khi bồ thí lại còn hối hận, vậy khi họ được tiền của thì cũng được rất vất vả, rất gian nan, rất không dễ dàng, nhưng họ vẫn được. Do đây có thể biết, bồ thí phước nhất định không uổng công.

Chúng ta hiểu rõ đạo lý này, lời Phật nói với chúng ta là lời chân thật, những điều mà chúng sanh trong lục đạo niệm niệm mong cầu không gì ngoài tiền của, thông minh trí tuệ, khỏe mạnh sống lâu, đều không nằm ngoài ba điều này. Ba điều này là dục vọng căn bản, hết thảy chúng sanh đều có, có thể mãn nguyện hay không? Ngạn ngữ thường nói “việc không như ý thường tám, chín

phần”. Do đây có thể biết, trong mười người thì có đến tám, chín người không thể mãn nguyện, chân thật mà nói, một phần mười có thể được mãn nguyện thì đã rất nhiều rồi. Hơn nữa trên thực tế thì không chỉ tám, chín phần, e rằng là thường tám, chín, mười phần, trong 100 người, trong 1000 người khó có một người được vừa lòng như ý. Đây là do nguyên nhân gì? Người thế gian không biết, họ không hiểu được nguyên nhân, hiểu được nguyên nhân thì sự việc đã dễ dàng rồi, do không biết nguyên nhân. Nhìn thấy người khác được, chính mình cũng muốn được, người khác dùng phương pháp gì để kinh doanh được thì họ cũng muốn dùng phương pháp đó, kết quả là người khác kinh doanh thành công, còn họ thì thất bại. Do đây có thể biết, hết thấy những cách thức phương pháp kinh doanh thì trong nhà Phật nói đó chỉ là tăng thượng duyên mà thôi. Nếu trong số mệnh của bạn không có tiền của, bất luận là dùng phương thức gì, bất luận là dùng thủ đoạn gì thì cũng uổng công vô ích, bạn sẽ không đạt được; nếu trong số mệnh có, bất luận là bạn dùng phương thức gì, bất luận dùng cách thức nào thì cũng sẽ dễ dàng đạt được. Cho nên nói rằng “trong số mệnh có thì cuối cùng nhất định có, trong số mệnh không có thì đừng cưỡng cầu”.

Huông hồ là quả báo nó có thời tiết nhân duyên. Có người từ thời thiếu niên đã đạt được phước báo rồi, cha mẹ chính là tăng thượng duyên của họ, họ hưởng phước! Đến khi trung niên, khi họ tự mình lo liệu việc nhà thì thất bại thảm hại, đến tuổi già phải lao đao lận đận không chịu nổi. Loại người như vậy trong xã hội chúng ta nhìn thấy rất nhiều, đây là do phước báo của họ đã hưởng hết khi còn trẻ, không còn dư phước, đã hưởng hết rồi! Loại người này rất đáng thương, cảnh già thê lương, khi trẻ chỉ hưởng phước mà không biết bồi phước. Một số người đến tuổi trung niên thì phước lớn, nếu như không rõ ràng đạo lý lớn này, họ vẫn còn một chút dư phước, vẫn có thể duy trì đến những năm cuối đời, nếu như khi phát đạt mà không biết tu phước, xem rẻ phước báo của mình, rượu chè cờ bạc, không chăm lo công việc thì phước báo sẽ rất nhanh mà tiêu mất, cuối đời vẫn phải chịu khổ. Loại người này ở xã hội ngày nay cũng rất nhiều, chúng ta nhìn thấy rồi, khi 40-50 tuổi thì đời sống rất tốt, nhưng đến khi 60-70 thì vô cùng thê lương. Do đây có thể biết, phước báo đến vào thời điểm nào thì đáng để mọi người tán thán nhất? Lúc tuổi già. Những người xem tướng đoán mệnh của thế gian thường nói: “Bạn có vận may lúc về già.” Vận mệnh tuổi già tốt, vì sao vậy? Khi còn trẻ tuổi chịu khổ một chút thì không quan trọng, có thể lực, có thể nhẫn chịu được, khi về già có vận mệnh tốt, có người trẻ chăm lo thì đây mới thật sự là phước báo. Cho nên, người tuổi trẻ mà hưởng phước báo thì không phải là

phước báo chân thật, tuổi trung niên hưởng phước cũng không phải là phước báo chân thật, phải xem họ tuổi già có phước hay không? Đây là thời tiết nhân duyên, người chân thật hiểu được đạo lý này thì sẽ đem phước báo của chính mình để đến tuổi già hưởng. Đương nhiên thời trẻ bạn không biết, không hiểu chuyện, khi trung niên thì hiểu chuyện rồi, phước báo của chính mình hiện tiền không hưởng thụ, đem giúp đỡ xã hội, giúp đỡ những người khổ nạn trong thế gian, bản thân có phước đem cho họ hưởng thì phước báo như vậy sẽ lưu đến tuổi già. Người thông minh mới hiểu, người có trí tuệ thì mới hiểu được đạo lý này, tuổi già có phước báo hưởng không hết.

Cho nên khi bố thí nhất định là không hối hận, khi bố thí thì hoan hỷ mà bố thí, tương lai khi thọ nhận phước thì hết thấy đều thuận lợi, hết thấy không chướng ngại, cho nên phải thật lòng mà bố thí. Thật ra mà nói, cuộc đời này của tôi vô cùng may mắn, trong đời quá khứ tôi không có tu phước, có tu được một chút tuệ, Phật nói trong kinh: “Tu tuệ không tu phước, La-hán bùng bát không.” Nửa đời trước của tôi đời sống vật chất vô cùng gian khổ, thời thiếu niên không có phước báo, thời thanh niên, tráng niên cũng không có phước báo. Một chút phước báo tuổi già này của tôi không phải tu trong đời trước, đời trước đích thực không tu phước, tuổi già có được chút phước báo này là do sau khi học Phật biết được đạo lý mới tu. Sau khi tu thì thật sự có hiệu quả, phương pháp này là đại sư Chương Gia dạy cho tôi. Bố thí, khi bắt đầu bố thí thì cũng thấy đau khổ, cũng không dễ chịu lắm, dần dần đã dưỡng thành thói quen, đại khái là sau 20 năm thì bố thí mới sanh tâm hoan hỷ, mới không còn một chút miễn cưỡng nào, thật không dễ dàng! Tập khí tham lam keo kiệt từ vô thủy kiếp đến nay thật không dễ trừ dứt, thật không dễ dẹp bỏ, việc này đặc lực cũng là nhờ quán trưởng Hàn. Quán trưởng Hàn nhìn thấy người ta cúng dường cho tôi, bà liền đến hỏi tôi và lập tức lấy đi, ép tôi không thể nào không buông xả, không thể nào không bố thí, đây là một tăng thượng duyên tốt. Nếu như bà thấy tôi có tiền mà bà không hỏi tôi để lấy thì sẽ khiến cho tiền của tôi càng ngày càng nhiều, vậy tâm tham của tôi sẽ tăng trưởng. Cho nên có khi bạn nhìn thấy, đây là nghịch tăng thượng duyên, là một việc tốt, không phải việc xấu. Lúc đó tôi không hài lòng đối với bà, nhưng hiện tại thì lại vô cùng cảm ơn, biết được bà đã thay tôi làm một việc tốt, tham sân si mạn cũng từ đây mà nhổ trừ.

Bố thí đặc biệt là không tính toán đến hồi báo thì phước báo này càng lớn hơn, nếu mong cầu quả báo thì phước báo sẽ biến thành nhỏ. Việc bố thí của bạn, khi bạn được phước là bằng nhau, cho và nhận là bằng nhau, nếu khi bố thí mà

hoàn toàn không có ý niệm mong cầu quả báo thì quả báo có được sẽ vượt hơn những gì bạn đã bố thí rất nhiều. Đây là đạo lý gì? Hữu tâm bố thí thì quả báo của bạn là có phạm vi, ý niệm của bạn là giới hạn, cho nên phước báo cũng có hạn; vô tâm, tức là không có ý niệm bố thí, tâm lượng của bạn bằng hư không khắp pháp giới thì phước đức không thể suy lường, Phật ở trong kinh Đại thừa, đặc biệt là kinh Bát-nhã đã nói rất nhiều.

Câu thứ hai là “*vay mượn không trả*”, đây là nói chúng ta mượn đồ của người khác, sau khi mượn xong thì sao? Sau khi mượn rồi thì không trả, đây là thuộc về hành vi trộm cắp, mượn rồi không trả là thuộc về trộm cắp, chưa được sự đồng ý của người khác mà chiếm làm của mình thì đều thuộc về trộm cắp. Quả báo của trộm cắp là gì? Nghèo khổ, bạn trộm tài vật của người, tương lai quả báo là bạn thiếu thốn tài vật, đời sống vật chất của bạn sẽ trải qua rất vất vả. Nếu bạn trộm pháp thì bị quả báo ngu si, nghiệp nhân quả báo tơ hào không sai, chúng ta phải nên biết. Cho nên hết thấy hành vi, chính mình phải lập tức nghĩ đến đạo lý và cảm ứng của nhân quả thì chúng ta sẽ biết được làm thế nào xử sự đối người tiếp vật, ở trên nhân mà bạn làm được rất viên mãn thì quả báo của bạn làm gì mà không thiện, trồng nhân thiện được quả thiện! Thế Tôn giảng kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo cho chúng ta, bạn xem trong kinh đã nói, bạn tu thiện thì bạn được quả báo như thế nào, bạn tạo tác bất thiện thì quả báo hoàn toàn trái ngược. Bạn dùng tâm thiện đối với người thì người khác cũng dùng hạnh thiện để hồi báo chúng ta, chúng ta dùng lời ác với người, người ta cũng dùng lời ác để hồi báo lại chúng ta. Do đây có thể biết, ý ác với người thì trên thực tế là ý ác với mình, ý thiện với người thì đó chân thật là ý thiện với mình, đây là chúng ta thường nói ta người không hai. Ở chỗ này phải ngộ nhập thật sâu, hết thấy chúng sanh trong hư không pháp giới là chính mình, tốt với người là chân thật tốt với mình.

Trong chú giải có mấy câu, chúng ta phải ghi nhớ: “*Hễ mượn đồ vật của người khác, càng phải yêu quý giữ gìn. Mượn đồ vật của người khác, nếu chẳng phải bất đắc dĩ thì không nên mượn. Mượn mà dùng xong, hãy lập tức trả lại.*” Mấy câu nói này là chân lý, chúng ta phải khắc ghi ở trong tâm, nhất định không thể vi phạm. Ta mượn đồ của người khác, thật sự là bất đắc dĩ mới mượn, nếu có thể không mượn thì tốt nhất đừng mượn, thực sự bất đắc dĩ lắm thì mới mượn của người ta. Với đồ vật mượn, xác thực là đồ vật mượn về phải yêu quý giữ gìn, tuyệt đối không được làm hư hại, sau khi dùng xong thì nhanh chóng trả lại, thế nhưng người có phẩm đức như vậy không nhiều. Khi tôi còn trẻ, nói với quý vị là đời sống vô cùng khốn khổ, tôi không có gì cả. Tôi thích đọc sách, thu nhập

của tôi thì lại rất ít ỏi, tôi thật sự là tiết kiệm ăn tiêu, ưa thích mua sách, yêu thích đọc sách, sách của tôi không cho người khác mượn. Vì sao không cho mượn? Lúc trước đã cho mượn vài lần, lúc được trả lại thì không nhận ra sách của mình nữa, cho nên về sau sách của tôi không cho người khác mượn nữa, vào lúc đó thì tình hình là như vậy.

Sau khi tiếp nhận giáo huấn của đại sư Chương Gia, biết được phải tu bỏ thí, thế là người ta mượn sách của tôi, tôi liền cho họ mượn, nếu có hư hỏng thì khi trả lại tôi sẽ tự sửa chữa. Đặc biệt là sách đóng chỉ, không giống với sách ngày nay, sách đóng chỉ là hai tờ, nếu bị hỏng thì tự tôi sửa lại. Sau khi xem xong mà lập tức trả lại thì trong quá khứ người qua lại với tôi chỉ có một người là pháp sư Thánh Nghiêm, ở núi Pháp Cổ - Đài Loan, thầy là đồng giới với tôi. Thầy rất đáng tin, hơn nữa khi mượn sách của tôi, thầy giữ gìn rất tốt, thầy có phẩm đức này, những pháp sư khác thì không thể tin tưởng. Còn có không ít sau khi mượn rồi thì không thấy nữa, bạn đi hỏi họ thì có khi họ không thừa nhận, “tôi đâu có mượn của bạn”, bạn nói xem vậy thì còn cách gì! Đâu có ghi giấy mượn. Cũng có một số người thừa nhận, “tôi tìm không thấy, không biết để ở đâu rồi”, thật là không biết phải làm sao, đây đều là không có trách nhiệm, thật ra mà nói đều có quan hệ nhân quả.

Chúng ta thường ngày phải dưỡng thành đức hạnh tốt đẹp, chúng ta chịu giúp đỡ người khác thì người khác cũng chịu giúp đỡ chúng ta; chúng ta có thể yêu quý giữ gìn đồ vật của người khác, người khác cũng sẽ yêu quý giữ gìn đồ vật của chúng ta, nghiệp nhân quả báo tơ hào không sai. Tuy đây là việc nhỏ trong đời sống thường ngày, nhưng có liên quan đến đức hạnh của chúng ta, có liên quan đến quả báo trong tương lai của chúng ta, đây đều là đang tạo nhân. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã đến, chúng ta giảng đến đây.